

Capítol 1. Daniel

1 de juliol de 2010. Sant Cugat

En la quietud del capvespre va sonar el telèfon fent que Daniel, adormit per la xafogor estiuenca, reaccionés lentament. Tan lentament que al despenjar l'auricular la connexió s'havia tallat. Ja tornarà a trucar si vol. No havien passat ni cinc minuts que el timbre, monocordi, insistí de nou.

—Dani? Hola, sóc jo, l'Agustí!

Era el seu sogre. Que rar! Feia anys que l'Agustí no trucava abans de les deu de la nit per tal d'aprofitar la tarifa reduïda. Ni tan sols ho havia fet el dia que la seva dona, l'Elvira, havia tingut aquell col·lapse.

—Com esteu? La Flora i els nens estan bé?

Quina entonació més estranya! No semblava la veu de l'Agustí. Per què cridaria tant? Era com si estés preocupat perquè no el poguessin sentir bé. Semblava eufòric, cosa que succeïa amb poca freqüència i menys per telèfon. En els darrers anys les trucades nocturnes del sogre s'havien convertit en un malson per a la Flora. En aquestes ocasions l'Agustí, després de les breus salutacions de rigor, encetava tedioses diatribes contra la conxorxa dels poders fàctics,

contra els nens dels veïns i la seva cridòria, contra els torracollons que tenen el costum d'escopir pel carrer, contra els gossos que borden i, en els darrers temps, contra el fred que passava cada cop que s'havia de fer una ressonància magnètica del genoll.

L'últim any els que s'emportaven la palma eren aquells maldestres de bata blanca que tractaven el càncer de la seva dona. En definitiva, l'Agustí era un vell empenyat per la vellesa i per la impertinència de la crua realitat. El Parkinson l'havia acabat d'enfonsar. Però qui gosaria retreure-li alguna cosa a aquell pobre octogenari? No ho faria la seva filla i molt menys el seu resignat gendre.

No obstant, l'Agustí avui no estava enfadat. Amb la veu monòtona dels darrers temps, i aturant-se

molt sovint, va preguntar al Daniel per la seva feina d'enginyer, per la Flora, i pels néts, la Mònica i el Pau, ja grans i emancipats; aquells néts que l'Agustí tant adorava de petits. Es veia que estava fent un gran esforç. Així va seguir una estona fins que Daniel, neguitós, el va interrompre:

—Un moment, Agustí... La Flora ha anat al centre co-mercial. Tornarà al voltant de les vuit. Li dic que et truqui?

El sogre, amb un riure artificios, va endegar-li sense embuts:

—Et cansa parlar... amb el iaio, eh?

Daniel, mirant d'escapolir-se, amb veu ferma va dir:

—Agustí, que hem estat parlant!

—Està clar que hem estat... parlant, amic meu, i

me n'alegro d'haver-ho fet —la força de la veu s'esvaïa per moments—. He tingut sort que... tu hagis agafat el telèfon en comptes de la Flora. No dispo de gaire temps —dues o tres respiracions fatigoses— per explicar-me, i prefereixo fer-ho amb tu.

—Sí? —va afegir el Daniel amb recança. Mai, en els trenta anys que feia que es coneixien l'Agustí Biarnés l'havia tractat d'amic. El sogre devia estar pitjor. O l'Elvira? La quimioteràpia l'havia deixat molt demacrada. Tal volta estava greu? Ella que sempre havia estat tan plena de vitalitat! No l'haurien d'internar o potser sí? O tenia a veure amb el Parkinson de l'Agustí?

No havien visitat la parella d'ancians des de feia més de sis mesos i va sentir-se culpable. Vuit-cents quilòmetres eren molt lluny, o una mica

lluny segons com es mirés. Ell i la Flora ja els havien in-tentat convèncer, feia anys, que aquell retorn al po-ble castellà de l'Elvira no era una bona idea, però l'apropament a les arrels, o el desig de tranquil·litat, o més probablement els motius econòmics havien pesat més que les bones paraules. I ara allà estaven els avis, en plena "serrania" de Gredos, connec-tats amb la família únicament per telèfon cada nit de diumenge. Primer la Flora parlava amb la seva mare una llarga estona i es posaven al corrent de totes les novetats. Al final uns minutets amb el pare, deixant-lo que s'esbravés una mica fins que ella tallava amb l'excusa del sopar.

Rememorant les imatges de la darrera visita, la tremolor grotesca de l'Agustí i la migrada figura de la seva sogra, va sentir pena i preocupació.

Però ara estaven tots dos homes agafats a l'auricular i l'Agustí deixant anar, amb la seva veu trencada i fosca, que si els glòbuls blancs de l'Elvira, que si uns ganglis entremig dels pulmons, que si unes trans-fusions repetides... En definitiva, tot un calvari. I que ells tenien la cosa... molt clara i que el tema ja estava tancat definitivament. Res a veure amb els discursos sobre els estalvis o sobre les foteses domèstiques d'altres èpoques.

—La setmana passada vàrem... prendre la nostra decisió. No us truco perquè discutim... sobre el futur, m'entens, Dani? —amb un fil de veu va continuar—. Només per demanar-vos que acompliu els nostres desitjos.

—Els vostres desitjos?

Daniel va asseure's. Tot estava anant massa

ràpid. Què dimonis és tot això? I l'Agustí en la distància continuava escanyant-se.

—Hem estat remirant els àlbums i les fotos velles i ens... ho hem passat d'allò més bé. Han sortit coses que feia molts anys que no veia. L'Elvira no... ha parat de dir “Vaja, i tot això ho vam fer? Tantes celebracions, tants viatges, tants regals!”. —Una aturada d'uns segons i uns esbufecs, van denotar que s'esgotava per moments.

—Agustí, ja ho parlarem amb calma tot això — va dir amb ànim caritatiu.

—Deixa'm acabar... coollons!

Aquest era el seu sogre de sempre.

—En certa forma és dolorós pensar que hem... estat maleïdament feliços sense haver-nos-en adonat del tot. Tants anys junts l'Elvira i jo i...

tantes experiències viscudes que podrien omplir quatre o cinc vides.

—Disculpa'm Agustí, quina decisió heu pres?

—T'ho repetiré, volem que... accepteu els nostres desitjos. Crec que tu ho pots entendre.

—Jo?... Jo què he d'entendre?

—Home, ja coneixes la Flora, és... molt sentimental i a mi em seria molt difícil explicar-li tot això serenament —A l'altra banda del telèfon l'Agustí ja no podia dir ni fava.

—On sou? Sou a Arenas?

—No.

Daniel va restar en silenci uns pocs segons.

—Llavors on sou? Sou a l'hospital d'Àvila o a Salamanca?

—No, som a... la caseta.

—A la caseta de la serra?

—Això és. Aquí... estem l'Elvira i jo.

—Sols?

—Sí.

S'estava referint a la petita propietat dels sogres a la serra de Gredos, a molts quilòmetres de distància d'Arenas. Un viatge en cotxe de quasi una hora per una carretera estreta. Què dimonis feien allà? Des que l'Elvira s'havia posat malalta no hi anaven perquè quedava molt lluny, el viatge era feixuc i en cas de complicacions estaven mal comunicats. La caseta estava força bé, tenia diverses habitacions, l'aigua canalitzada des d'una fonteta propera i una cisterna. Un generador de gas li donava el corrent elèctric, però el lloc era molt solitari. Les vistes eren magnífiques encara que la propietat quedava lluny de tot arreu. Feia tres o quatre

anys la Flora i ell havien anat amb els nens a passar unes vacances a la sierra i als dos dies ja estaven parlant de marxar.

S'empassà saliva. No era el cas d'interrogar al sogre. Se sentia com un alumne de secundària cohibit davant el professor.

—Agustí, escolta, què feu l'Elvira i tu a la caseta?

La resposta va arribar esvaïda però nítida:

—Estem intentant resoldre la nostra situació. Hem pres una decisió i per això... us ho fem saber.

Daniel va sentir com si li haguessin donat un cop de puny a l'estómac. Què és això? Què està passant? Aquesta trucada no era possible. Era un error. L'Agustí deia que portaven dos anys preparant allò des que li van diagnosticar a ell la

malaltia. Havien estat reunint el que era necessari, barbitúrics potents i fiables que els havia receptat Don Eladi. Sense presses, res havia quedat a l'atzar.

—Saps? —va dir l'Agustí amb un bri d'orgull—, sóc un home... que prepara les seves coses amb força... antelació.

Era cert, s'havia de reconèixer. Daniel, quin pensament més inoportu, es va preguntar quants diners tindria l'Agustí. Algunes inversions a borsa ben fetes en el seu moment, la casa a Falset ara llogada, la propietat d'Arenas. Es va sentir malament. Per què havia de pensar en allò en aquest moment? Ens deixaran la major part a nosaltres; a qui si no? Li va venir el record del somriure d'Elvira quan preparava els sopars de Nadal i els regals sempre embolicats en molt

paper de colors pels nés.

—M'ho has de prometre, Daniel. He de confiar...
en tu. No puc fer-ho en ningú més —va dir
l'Agustí amb to ronc i exigent

—Clar que pots confiar, però deixa que parlem
d'això cara a cara, Agustí. —I afegí tot d'una:—
Mira, saps què et dic? Que la Flora i jo vindrem
a veure-us la setmana vinent. Escolta, per cert, i
l'Elvira... està bé?

L'Agustí, pensatiu, va respondre:

—L'Elvira està bé. Ara descansa al balancí,
però... està bé. I no t'ho prenguis malament,
però no necessitem visites. Ella... va voler que
vinguéssim aquí per poder fer-ho tranquils.

Daniel neguitós va exclamar:

—Agustí, per què esteu tan lluny?

—D'això es tracta, Daniel, d'estar lluny d'aquells

que estimem, per tenir les mans lliures.

Ara penjarà. No pot penjar! Daniel intentà evitar-ho preguntant quant de temps portaven allà i l'Agustí va dir en to triomfal:

—Diumenge vàrem anar amb el nostre cotxe a Candeleda i d'allà un taxi ens va pujar—.

Amb la seva tremolor no s'havia atrevit a pujar a la caseta per l'estreta carretera plena de giragonses, va pensar ell. La frase de l'ancià havia finalitzat amb una rialleta ridícula.

Era la barreja del seu antic sarcasme i de ràbia continguda. Va anar de poc que perdés el carnet de xofer fa dos anys. D'alguna manera, gràcies a la intervenció d'un metge condescendent el va poder conservar. No havia estat una bona idea, més aviat havia estat un grandíssim error, però qui era el maco que li deia a un vell com l'Agustí

que ha de renunciar al seu cotxe, a la seva llibertat? Simplement: no pots.

Daniel va proposar que no seria la propera setmana, que seria aquella mateixa, si era imprescindible demà mateix, però Agustí va tallar la proposta d'arrel. Havien pres una decisió i no hi havia res a discutir.

—Mira, Daniel, ara et truco... perquè preparis a la Flora. Tu ho sabràs fer millor que jo. Nosaltres ja no necessitem res.

—Agustí, la teva filla... em sents, Agustí? La teva filla arribarà en poc menys de mitja hora i li diré que us truqui d'immediat —va dir ell enmig d'una suor incontenible. —Em promets que t'hi posaràs?

—Si truqueu no hi haurà ningú que respongui.

— la veu era cada cop més fosca i més

indesxifrable.

—Deixa'm parlar amb l'Elvira, desperta-la, sisplau! —va engegar Daniel sense embuts.

La frase que arribà per l'auricular era estranyament llunyana...:

—L'Elvira ha preferit esplaiar-se escrivint-vos. Ja saps, és el seu tarannà.

—Agustí! Si més no parla amb la Flora. Escolta, escolta'm per una vegada, parla, parla'm del que tu vulguis, jo no tinc cap pressa,estic per tu...

—T'he demanat que respecteu... els nostres desitjos, Daniel. Tinc la teva paraula

Ah, sí? Quina paraula? Quina paraula he donat?

De què va tot això? L'Agustí continuava dient que ho deixaven tot en ordre sobre la taula del menjador a Arenas, el testament, les

assegurances, les llibretes del banc, les claus...

Tot allò agafava un caire molt fosc.

—L'Elvira va insistir en posar al dia els testaments. M'alegro moltíssim d'haver-ho fet perquè fins que no fas això no... ets capaç d'enfrontar-te a la realitat. Quan passes dels vuitanta ja... poc domini et queda sobre els esdeveniments, així que és millor atrevir-te... a prendre les regnes del teu carro.

—No faltaria més, Agustí! Tu, vosaltres sabeu bé el que heu de fer però... —mentre parlava Daniel anava perdent el fil del seu discurs. Com en una remolinada imprevista s'amuntegaven els pensaments més diversos en la seva ment. Els sogres lluny, a la casa de la serra, ell i la Flora enredats en les últimes feines quinze dies abans de començar vacances, la filla gran amb

la parella a Londres. A qui podria trucar? Al metge d'Arenas, a la cosina de l'Elvira, l'Àgeda —cada dia més sorda—, a la guàrdia civil? — ...hem de parlar un mica més de tot això Agustí. Nosaltres us necessitem. Per què no esperes una mica? I, mira, nosaltres vindrem, mira que et dic, pare: quan arribi la Flora ens posem en camí...

—Encara que em diguis pare, Daniel..., això no... cola i no diguis aquestes tonteries que ens necessiteu. Vols que et digui una cosa? I no t'ho prenguis malament, nosaltres, l'Elvira i jo, ara..., arribats a aquest punt el que fem és nosa. Saps què vull dir, no? Estem de més. —Aquestes darreres frases s'havien arrossegat tan treballosament que semblava que l'Agustí tingués una pedra dins la boca i se li fes difícil

articular.

—Agustí, mira què et dic: ets com les aranyes que sempre troben un forat per on escapolir-se. Per cert, com va la nova col·lecció de segells?

—Daniel... una abraçada molt forta a tots! Aquesta trucada m'està costant un ronyó. I res de venir aquesta nit, sents? Fills... Us estimem, encara que no ho sembli, us estimem molt.

La conversa havia arribat a un carreró sense sortida. Va sonar el clic fatídic i la comunicació es va tallar. Després de rumiar-ho un moment va desistir de recuperar la trucada.

Daniel s'apropà a l'armariet refrigerat i fixà la vista en un reserva Etim Syrah del Montsant. Som al ball i hem de ballar. El sogre ha llençat la tovallola i jo ara no puc fer res més. Es presentaven unes vacances complicades.

Instants després l'ampolla era damunt la taula.

Va anar a buscar el llevataps. La Flora ja és aquí!

El crepuscle, tot just encetat, oferia aquell vespre, el seu rostre més ombrívol.